

ogsaa tillade, at jeg forlader Dem nu. Der ser jeg desuden Deres Hr. Fader komme med ilsomme Skridt. De kan tro, der er noget alvorligt ivejen med Salaterne! . . . Jeg har den Ære at anbefale mig!“ —

Nede for Enden af Alleen var Provst Tønnesen virkelig kommen tilsyne. Han gik med Hænderne paa Ryggen — aabenbart i Færd med at memorere en Festtale. Men saa saare han fik Øje paa det unge Par ved Bænken, vendte han skyndsomst omkring og vandrede videre den anden Vej ind gennem Haven.

V

Frøken Ragnhild blev endnu siddende lidt paa Bænken og saae tankefuldt ud til Siden. Saa rejste hun sig og gik langsomt op imod Præstegaarden, hvor hun blev modtaget af den i Dagens Anledning ganske fortumlede gamle Tjenestepige, der var bleven helt ulykkelig over hendes lange Fraværelse og havde hundrede Spørgsmaal at gøre angaaende Madens Tillavning og Festbordets Dækning. Frøken Ragnhild gav sine Anvisninger i en kort og bydende Tone og gik derefter ind i Dagligstuen, hvor hun satte sig hen til Vinduet med en Bog, en engelsk Roman, som hun paa maa og faa tog ud af Bogskabet. Hun var forstemt.

Da hun havde siddet der et Kvarters Tid uden at vide, hvad hun læste, saae hun hen paa Uret over Hjørnepiedestalen. Klokken var tre. Saa lagde hun Bogen og rejste sig, puslede lidt omkring i Stuen, stod et Øjeblik og betragtede Papegøjen, der var falden isøvn i sit Bur, og satte sig tilsidst hen ved Flygelet, hvor hun gav sig til at gennemspille et af Chopins Præludier.

Saa saae hun atter hen paa Uret.

Ti Minutter over tre.

Hun anslog igen et Par Akkorder, men brød pludselig af, rejste sig, tog en Avis fra det svære runde Mahognibord, der stod midt i Stuen, og satte sig saa atter hen paa Stolen ved Vinduet. Med Avisen udfoldet i Skødet og med Hagen støttet i sin smalle, hvide Haand faldt hun dybere og dybere hen i Tanker, mens Blikket blev ved at glide frem og tilbage over den store, tomme